

Och då jag åt av dess frukt fyllde den min själ med mycket stor glädje.”

Kära bröder och systrar, var starka och fatta goda beslut som låter er äta av frukten från livets träd. Om ni av någon anledning har begått fel eller lämnat stigen är våra händer utsträckta och vi säger till er: ”Kom. Det finns hopp. Vi älskar er och vi vill hjälpa er bli lyckliga.”

Vår himmelske Fader älskar oss så mycket att han utgav sin ende Son Jesus Kristus.

Jesus Kristus älskar oss så mycket att han gav sitt liv för att sona våra synder!

Vad är vi villiga att ge för att bli rena och få den glädjen?

Jag vittnar om dessa sanningar i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Äldste Mervyn B. Arnold
i de sjuttios kvarum

Vad har du gjort med mitt namn?

En dag måste var och en av oss redogöra för vår frälsare Jesus Kristus vad vi har gjort med hans namn.

När president George Albert Smith var ung visade sig hans avlidne farfar George A. Smith i en dröm och sade: ”Jag skulle vilja veta vad du har gjort med mitt namn.” President Smith svarade: ”Jag har aldrig gjort någonting med ditt namn som du behöver skämmas över.”¹

Varje vecka när vi tar del av sakramentet sluter vi förbund och lovar att vi är villiga att ta på oss Kristi namn, alltid minnas honom och hålla hans bud. Om vi är villiga att göra det har vi blivit lovade den underbara välsignelsen — att hans Ande alltid ska vara hos oss.²

Precis som president George Albert Smith behövde redogöra för sin farfar för vad han hade gjort med hans namn, måste var och en av oss en dag redogöra för vår frälsare Jesus Kristus vad vi har gjort med hans namn.

Vikten av att ha ett gott namn omnämns i Ordspråksboken där vi kan läsa: ”Gott namn är mer värt än stor rikedom, gott anseende bättre än silver och guld”³ och ”den rättfärdiges [namn] blir till välsignelse.”⁴

Då jag begrundade de här skriftstälлена och vikten av att ha ett gott namn, fylldes mitt sinne av en mängd

minnen om det goda namn och det arv som mina föräldrar lämnade efter sig till mina fyra bröder, två systrar och mig. Mina föräldrar ägde inte världens rikedomar och inte heller silver eller guld. Vi var nio personer som växte upp i ett hem med två sovrum, ett badrum och en inbyggd veranda på baksidan där mina systrar sov. När mina föräldrar gick bort samlades jag och mina syskon för att dela upp deras jordiska ägodelar, vilka inte var många. Min mor lämnade efter sig några klänningar, begagnade möbler och några få andra personliga föremål. Min far lämnade efter sig några snickarverktyg, några gamla jaktgevär och inte mycket mer. Det enda som var värt några pengar var ett enkelt hem och ett litet sparkonto.

Tillsammans grät vi av tacksamhet, för vi visste att de hade lämnat efter sig något mycket mer värdefullt än silver och guld. De hade gett oss sin kärlek och sin tid. De hade ofta burit vittnesbörd om evangeliets sanningar, som vi nu kan läsa i deras dyrbara dagböcker. Genom exempel istället för genom ord hade de lärt oss att arbeta hårt, vara ärliga och att betala ett fullt tionde. De gav oss också en önskan

att utbilda oss, verka som missionärer och, viktigast av allt, att finna en evig livskamrat, att gifta oss i templet och hålla ut intill änden. De gav oss verkligen ett gott namn i arv och för det kommer vi att vara evigt tacksamma.

När den älskade profeten Helaman och hans hustru välsignades med två söner gav de dem namnen Lehi och Nephi. Helaman berättade för sönerna varför de hade fått namn efter två förfäder som hade levt nästan 600 år innan de föddes. Han sade:

”Se, mina söner ... jag har givit er namn efter våra första föräldrar [Lehi och Nephi] ... och detta har jag gjort för att ni, när ni kommer ihåg era namn ... skall komma ihåg *deras gärningar*. Och när ni kommer ihåg *deras gärningar skall ni veta att det är sagt, och även skrivet, att de var goda*.

Därför, mina söner, vill jag att ni skall göra det som är gott *så att det kan sägas, och även skrivas, om er alldeles som det har sagts och skrivits om dem ...*

*så att ni kan få evigt liv, denna dyrbara gåva.”*⁵

Bröder och systrar, hur kommer man att minnas era namn om 600 år?

Moroni talade om hur vi kan ta på

oss Kristi namn och på så sätt skydda vårt goda namn. Han lärde:

”Och vidare vill jag uppmana er att *komma till Kristus* och hålla fast vid *varje god gåva* och *inte vidröra någon ond gåva eller något orent ...*

Ja, *kom till Kristus* och bli fullkomnade i honom och avstå från all ogudaktighet.”⁶

I det inspirerade häftet *Vägledning för de unga* står det att den fria viljan är en gudagiven, evig princip som medför moraliskt ansvar för vad vi väljer. ”Även om vi är fria att välja är vi inte fria att välja följderna av våra handlingar. När vi gör ett val kommer vi att få erfara följderna av det valet.”⁷

Strax efter det att min älskade Devonna och jag gift oss berättade hon för mig om hur hon i sin ungdom fick ta del av denna viktiga lärdom, att vi är fria att välja men att vi inte är fria att välja följderna av våra handlingar. Med hjälp av min dotter Shelly vill jag återge syster Arnolds upplevelse:

”Som femtonåring tyckte jag ofta att det fanns för många regler och bud. Jag var inte säker på att en normal, levnadsglad tonåring kunde njuta av livet med så många begränsningar. Dessutom tog de många timmarna

som jag arbetade på min fars gård mycket tid från mina vänner.

Just den här sommaren var en av mina uppgifter att se till att korna som betade vid berget inte tog sig igenom stängslet och kom ut på veteåkern. En ko som betar i sig växande vete kan svälla upp, kvävas och dö. En viss ko försökte alltid sticka ut huvudet genom stängslet. En morgon när jag red längs med stängslet och tittade till boskapen såg jag att kon hade tagit sig igenom stängslet och kommit ut på veteåkern. Till min förfäran insåg jag att hon hade betat på veteåkern en längre stund, för hon var redan uppsvälld och såg nästan ut som en ballong. Jag tänkte ’Dumma ko! Stängslet var till för att skydda dig och ändå bröt du dig igenom det och har ätit så mycket vete att ditt liv är i fara.’

Jag red snabbt hem och hämtade pappa. Men när vi kom tillbaka såg jag henne ligga död på marken. Jag var ledsen över att ha förlorat kon. Vi hade gett henne vackra betesmarker vid berget och ett stängsel för att hålla henne borta från det farliga vetet och ändå var hon dum nog att bryta sig genom stängslet och orsaka sin egen död.

När syster Arnold (representeras här av sin dotter) var 15 år gammal och vakade över boskap på bete insåg hon vilken beskyddande kraft buden har.

När jag tänkte på stängslets roll insåg jag att det var ett skydd, precis som buden och mina föräldrars regler var ett skydd. Buden och reglerna fanns till för mitt eget bästa. Jag insåg att lydnad till buden skulle rädda mig från fysisk och andlig död. Den insikten blev en vändpunkt i mitt liv.”

Syster Arnold lärde sig att vår gode, vise och kärleksfulle himmelske Fader har gett oss bud, inte för att begränsa oss, som motståndaren vill att vi ska tro, utan för att välsigna vårt liv och skydda vårt goda namn och vårt arv till framtida generationer — precis som de hjälpte Lehi och Nephi. Liksom kon som fick ta konsekvenserna av sitt val måste var och en av oss lära oss att gräset *aldrig* är grönare på andra sidan — och aldrig kommer att vara det, för ”ogudaktighet har aldrig inneburit lycka.”⁸ Var och en av oss kommer att få ta konsekvenserna av våra val när livet är slut. Buden är tydliga, de beskyddar oss — de begränsar oss inte — och lydnadens underbara välsignelser är oräkneliga!

Vår Himmelske Fader visste att vi alla skulle göra misstag. Jag är så tacksam för försoningen som gör det möjligt för oss att omvända oss, att göra nödvändiga förändringar så att vi återigen kan vara med vår Frälsare och känna förlåtelsens ljuva frid.

Vår Frälsare inbjuder oss varje dag att rena vårt namn från synden och återvända till hans närhet. Hans uppmantran är fylld av kärlek och ömhet. Föreställ er att Frälsarens omfamnar er när jag läser hans ord: ”Vill ni inte nu återvända till mig och ångra era synder och bli omvända så att jag kan hela er?”⁹

Idag vill jag ge var och en av er samma uppmaning som jag fick av mina föräldrar, som alltid kommer att bli ihågkomna för sitt goda namn. Innan du gör något, föreställ dig att

Frälsaren står vid din sida och fråga dig själv: ”Skulle jag tänka det, säga det eller göra det om han var här?” För han är verkligen här. Vår älskade president Thomas S. Monson, som jag vittnar om att han är en profet, citerar ofta följande vers ur skrifterna när han talar om vår Herre och Frälsare: ”Ty jag skall gå framför ert ansikte. Jag skall vara på er högra sida och på er vänstra, och min Ande skall vara i era hjärtan.”¹⁰

På den underbara dagen när vi står inför vår älskade Frälsare för att redogöra för vad vi har gjort med hans namn, må vi kunna betyga: ”Jag har kämpat den goda kampen, jag

har fullbordat loppet, jag har bevarat tron.”¹¹ ”Jag har hedrat ditt namn.” Jag vittnar om att Jesus är Kristus. Han dog för att vi skulle få leva. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Kyrkans presidenter: Elevens lektionsbok* (Kyrkans utbildningsverksamhet, lektionsbok, 2007), s. 134.
2. Se L&F 20:77.
3. Ords 22:1.
4. Ords 10:7.
5. Helaman 5:6–8; kursivering tillagd.
6. Moroni 10:30, 32; kursivering tillagd.
7. Se *Vägledning för de unga* (häfte, 2002), s. 4.
8. Alma 41:10.
9. 3 Nephi 9:13.
10. L&F 84:88.
11. 2 Tim 4:7.